

Η Ανάσταση

Η Απαρχή και η Μετα-απαρχή

*«Αλλά, τώρα, ο Χριστός
αναστήθηκε από τους
νεκρούς· έγινε η απαρχή
αυτών που έχουν
κοιμηθεί.»
— Α' Κορινθίους 15:20*

ΚΑΘΩΣ ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΜΕ να βλέπουμε την ανθρωπότητα να αγωνίζεται στο «πιάσιμο» της Αδαμικής κατάρας της αμαρτίας και του θανάτου, θα πρέπει να βρούμε παρηγοριά από τον άγιο

Λόγο της Αλήθειας του Θεού. «Διότι τόσο αγάπησε ο Θεός τον κόσμο, ώστε έδωσε τον Υιό, τον μονογενή, για να μη χαθεί όποιος πιστεύει σε αυτόν, αλλά να έχει αιώνια ζωή». (Ιωάννης 3:16) Τόσο το δώρο του μονογενούς Υιού του Θεού ως Λυτρωτή του ανθρώπου, όσο και η ανάστασή του από τον θάνατο, όπως επιβεβαιώνεται στο εναρκτήριο κείμενό μας, είναι ζωτικής σημασίας στο μεγάλο σχέδιο των αιώνων το οποίο επεξεργάζεται ο Δημιουργός για την υπέρτατη ευλογία του ανθρώπινου γένους.

Η Αγία Γραφή μάς διαβεβαιώνει ότι οι σκοποί του Θεού θα πραγματοποιηθούν όλοι σε επιτυχή κατάληξη. (Ησ. 55:11) Ήταν το σχέδιο του Πατέρα ότι ο Ιησούς θα εγκατέλειπε την τέλεια ανθρώπινη ζωή του για να λυτρώσει τον Αδάμ και τους απογόνους του. (Μάρκος 10:45· Ρωμ. 5:12,19· Α' Κορ. 15:21,22) Ωστόσο, αυτό

δεν ήταν αρκετό για να δώσει ανανεωμένη ελπίδα για ζωή στην ανθρωπότητα. Ο Ιησούς θα έπρεπε επίσης να αναστηθεί, γιατί ένας νεκρός Μεσσίας δεν θα ήταν σε θέση να ολοκληρώσει το έργο της συμφιλίωσης του κόσμου πίσω με τον Θεό.

ΑΛΑΝΘΗΤΕΣ ΑΠΟΔΕΙΞΕΙΣ

Η Αγία Γραφή μας πληροφορεί ότι ο Ιησούς, μετά την ανάστασή του, εμφανίστηκε στους Αποστόλους του «με πολλές αλάνθαστες αποδείξεις» για σαράντα ημέρες. (Πράξεις 1:3) Αργότερα ο Παύλος απαρίθμησε πολλές από αυτές, προσθέτοντας: «τελευταίον δε απ' όλους, φάνηκε και σε μένα, σαν σε έκτρωμα». (Α' Κορ. 15:3-8) Όταν ο Ιησούς παρουσιάστηκε στους άλλους μάρτυρες, ενσωματώθηκε σε σώμα σάρκας για να μπορέσουν να τον δουν και να επικοινωνήσουν μαζί του, αλλά στην περίπτωση του Παύλου έγινε ένα θαύμα με ιδιαίτερο χαρακτήρα.

Ο Απόστολος Ιωάννης έγραψε: «Και ακόμα δεν φανερώθηκε τι πρόκειται να είμαστε· γνωρίζουμε, όμως, ότι, όταν φανερωθεί, θα είμαστε όμοιοι μ' αυτόν· επειδή θα τον δούμε καθώς είναι.» (Α' Ιωάννου 3:2) Σε ολόκληρη την Εκκλησία, συμπεριλαμβανομένου του Παύλου, έχει δοθεί η υπόσχεση της ανάστασης και εξύψωσης προς «δόξα και τιμή και αθανασία», και σχέσεως με τον Ιησού, συμμετέχοντας στην ουράνια δόξα του. (Ρωμ. 2:7· 8:16,17) Αυτό είναι που συμμετέχει κάποιος στο να «γεννηθείς από το Πνεύμα». (Ιωάννης 3:5,6) Με τη γέννηση του πνεύματος, θα είναι δυνατό να δούμε τον Ιησού «όπως είναι». Όσον αφορά την ανθρώπινη κατανόησή μας, εκείνοι που θα είναι αυτής της τάξης θα αλλάξουν κατά την ανάσταση σε μια νέα φύση, τη θεία φύση.—Φιλ. 3:20,21; Β' Πετ. 1:2-4

Ωστόσο, ο Παύλος εξηγεί, ότι είδε τον αναστημένο

Ιησού ως έναν «γεννημένο εκτός χρόνου» («έκτρωμα» δηλαδή). Με άλλα λόγια, ο Παύλος είδε στα πεταχτά τον...θείο Ιησού, παρόλο που ο ίδιος δεν είχε γεννηθεί από το Πνεύμα. Ήταν μόνο μια στιγμιαία ματιά του Δασκάλου στη δόξα του, και αυτό ήταν δυνατό μόνο με ένα θαύμα. Ακόμα κι έτσι, η φωτεινότητα αυτού που είδε τύφλωσε τον Παύλο. Ήταν μια πειστική μαρτυρία για αυτόν ότι ο Ιησούς αναστήθηκε από τους νεκρούς, μια μαρτυρία που, συμπληρώνοντας αυτήν των άλλων «αλάθητων» μαρτύρων, χρησίμευσε για να τεκμηριώσει αυτή τη θεμελιώδη αλήθεια σε όλους όσους είχαν «αυτιά για να ακούσουν».

Έτσι, χωρίς αβεβαιότητα, η διαβεβαίωση του Παύλου έφτασε στο πέραςμα των αιώνων ακόμη και στις μέρες μας ότι «τώρα ανέστη ο Χριστός εκ των νεκρών». Αυτή είναι μια ευλογημένη αλήθεια και η πίστις σε αυτήν είναι θεμελιώδης για να είσαι Χριστιανός. Ωστόσο, όσο κι αν φαίνεται παράξενο, υπήρξαν ορισμένοι δεδηλωμένοι ακόλουθοι του Χριστού που συνδέονται με την Εκκλησία που δεν πίστεψαν στην ανάσταση των νεκρών.

Υπήρχαν μερικοί από αυτούς στην εκκλησία της Κορίνθου, την ομάδα προς την οποία γράφτηκε αυτό το υπέροχο κεφάλαιο για την ανάσταση. (Α' Κορ. 15:12) Ο Παύλος υποδεικνύει ότι αυτοί δεν πίστευαν καθόλου στην ανάσταση, και ενώ πιθανώς δεν εφήρμοσαν την απιστία τους στον Ιησού, δείχνει ότι θα σήμαινε ακριβώς αυτό, γιατί αν στο σχέδιο του Θεού, δεν υπάρχει πρόβλεψη για την ανάσταση των νεκρών, «ούτε και ο Χριστός ανέστη». Επιπλέον, ο Απόστολος προσθέτει, «αν ο Χριστός δεν αναστήθηκε, τότε είναι μάταιο το κήρυγμα μας, και μάταιη είναι και η πίστις σας». - εδάφ. 13,14

Ο Ιησούς πέθανε για να λυτρώσει τον άνθρωπο από τον θάνατο, αλλά ένας νεκρός Λυτρωτής δεν μπορούσε να αποκαταστήσει αυτούς για τους οποίους πέθανε. Αν ο

Χριστός δεν αναστήθηκε από τον θάνατο, δεν υπάρχει «Σπέρμα» της υπόσχεσης που να ευλογεί όλες τις οικογένειες της γης, και κανείς για να εκπληρώσει όλες τις υπέροχες μεσσιανικές υποσχέσεις που δόθηκαν από τους προφήτες. (Γαλ. 3:8,16) Εάν ο Χριστός δεν αναστήθηκε, δεν μπορεί να υπάρξει ποτέ ένα παγκόσμιο βασίλειο ειρήνης υπό τη δίκαιη διακυβέρνησή του. (Ησα. 9:6,7· Αποκ. 11:15) Πόσο σημαντική είναι πράγματι η ανάσταση του Ιησού για την εκπλήρωση των σκοπών του Θεού. Αυτό είναι ένα καλό παράδειγμα του πώς είναι ενωμένο ολόκληρο το σχέδιο του Θεού. Δεν μπορούμε να απορρίψουμε ένα μέρος του χωρίς να κάνουμε ζημιά στο σύνολο.

Το γεγονός ότι ο Ιησούς αναστήθηκε από τους νεκρούς είναι από μόνο του μια θαυμαστή αλήθεια, αλλά η πληρότητα του νοήματός της τονίζεται από τον Παύλο στη δήλωση ότι «έγινε η απαρχή εκείνων που κοιμήθηκαν». Με απλά λόγια, αυτό σημαίνει ότι επειδή ο Ιησούς αναστήθηκε από τους νεκρούς, όλοι οι άλλοι που κοιμούνται στο θάνατο θα ξυπνήσουν—τόσο η εκκλησία όσο και ο κόσμος—«κάθε ένας, όμως, σύμφωνα με τη δική του τάξη».—Α' Κορ. 15:23

ΟΙ ΚΑΡΠΟΙ ΤΗΣ ΣΥΓΚΟΜΙΔΗΣ

Όταν συζητούσε την ελπίδα μιας μελλοντικής περιόδου κρίσης «εν δικαιοσύνη», η οποία απαιτεί την αφύπνιση των νεκρών, ο Παύλος δήλωσε ότι ο Θεός «και έδωσε γι' αυτό βεβαίωση σε όλους, ανασταίνοντάς τον από τους νεκρούς». (Πράξεις 17:31) Όπως έχουμε σημειώσει, ο Απόστολος λέει ότι ο Ιησούς έγινε η «απαρχή» εκείνων που κοιμήθηκαν» σε κατάσταση θανάτου. Αυτός ο όρος—απαρχή—είναι πολύ σημαντικός και είναι αυτός που δανείστηκε ο Παύλος από την Παλαιά Διαθήκη.

Κατά τη χρήση αυτού του συμβολισμού, έχουμε

υπόψη μας μια ακόμη σημαντική αλήθεια. Στις θεϊκές διευθετήσεις με το έθνος του Ισραήλ, οι πρώτοι καρποί (ή απαρχές) κάθε σοδειάς δίνονταν στον Θεό ως προσφορά σε αυτόν. (Λευιτ. 23:9-11) Αυτό προεικόνιζε τον Ιησού, ο οποίος ως «η απαρχή», προσφέρθηκε επίσης στον Επουράνιο Πατέρα. Ήταν, στην περίπτωσή του, η προσφορά του εαυτού του, και σε σχέση με αυτήν την προσφορά ήταν το θείο θέλημα να πεθάνει ως Λυτρωτής τόσο της Εκκλησίας όσο και του κόσμου. Ο Ιησούς, συμβολικά μιλώντας, «φυτεύτηκε» στο θάνατο και ως κόκκος σιταριού έπεσε στο έδαφος. Κατά τη διάρκεια της επίγειας διακονίας του εξήγησε ότι εάν ένας κόκκος σιταριού πέσει στη γη και πεθάνει, παραμένει μόνος και δεν έχει καμία ελπίδα να παραγάγει καρπούς. (Ιωάννης 12:24) Ο Ιησούς, επειδή φυτεύτηκε στο θάνατο, δεν έμεινε μόνος. Αναστήθηκε από τους νεκρούς και έγινε η «απαρχή» αυτών που κοιμήθηκαν. Έτσι, θα υπάρξει ένδοξος θερισμός όλων όσων βρίσκονται στους τάφους τους—οι «μετα-απαρχές»—γιατί σε εύθετο χρόνο θα ακούσουν τη φωνή του και «θα βγουν».—Ιωάννης 5:28,29

Σε μερικές εικόνες της Παλαιάς Διαθήκης γίνεται αναφορά στις «απαρχές των πρωτογεννημάτων τής γης σου». (Εξοδος 23:19) Οι Ισραηλίτες έβλεπαν τις απαρχές ως ένδειξη και υπόσχεση για μεγαλύτερη σοδειά που επρόκειτο να έρθει ακόμη καθώς προχωρούσε το έτος. Παρόμοια, όσοι πιστεύουν στο λυτρωτικό έργο του Ιησού τον βλέπουν ως την ελπίδα για ολόκληρο τον κόσμο της ανθρωπότητας που θα αποκατασταθεί στη ζωή, όπως υποσχέθηκε ο Θεός μέσω του Λόγου του. Το προηγηθέν εδάφιο έχει επίσης μια συμβολική εκπλήρωση. Ο Ιησούς είναι η «πρώτη από τις απαρχές», γιατί η αληθινή Εκκλησία του αναφέρεται επίσης ως ούσα της τάξεως των απαρχών. (Ιάκωβ. 1:18· Αποκ. 14:4) Όπως ο Ιησούς,

έτσι και αυτοί προσφέρουν τον εαυτό τους στον Θεό και «έχουν γίνει σύμφυτοι μαζί του ως προς την ομοιότητα του θανάτου» του Χριστού. (Ρωμ. 6:5) Ολόκληρη η τάξη των απαρχών υψώνεται σε αθανασία στην «πρώτη ανάσταση», έχοντας αποκτήσει τη «δόξα των ουρανίων».—Αποκ. 20:6· Α' Κορ. 15:40

ΦΕΡΝΟΝΤΑΣ ΤΙΣ ΑΠΑΡΧΕΣ (ΤΟΥΣ ΠΡΩΤΟΥΣ ΚΑΡΠΟΥΣ)

Υπάρχει ένα άλλο μάθημα σχετικά με τις απαρχές που θέλουμε να εξετάσουμε. Βρίσκεται στο Λευιτικό 23:10, «Να μιλήσεις στους γιους Ισραήλ, και να τους πεις: Όταν μπειτε μέσα στη γη, που εγώ σας δίνω, και θερίσετε τον θερισμό της, τότε θα φέρετε ένα χειρόβολο από τις απαρχές τού θερισμού σας στον ιερέα.»

Αυτό το εδάφιο υπογραμμίζει την υποχρέωση του Ισραήλ να δώσει στον Θεό τις απαρχές της γης της επαγγελίας μόλις εισέλθει σε αυτήν. Λαμβάνοντας οδηγίες από τη δήλωση του Παύλου ότι αυτά τα πράγματα ήταν παράδειγμα για εμάς, αναζητούμε το πνευματικό μάθημα σε αυτό. (Α' Κορ. 10:11) Ως μαθητές του Κυρίου, κατοικούμε, στο πνεύμα του μυαλού μας, σε μια γη της υποσχεμένης ανάπαυσης, έχοντας τη βεβαιότητα: «Εμείς που πιστέψαμε μπαίνουμε σε αυτήν την ανάπαυση». (Εβρ. 4:3) Έχοντας εισέλθει σε αυτό το πνευματικό καταφύγιο, ποιες «απαρχές» έχουμε να προσφέρουμε στον Επουράνιο Πατέρα μας;

Πρώτον, προσκληθήκαμε να προσφέρουμε τον εαυτό μας και καθοδηγηθήκαμε σε αυτό το έργο από το θέλημα του Θεού. «Από δική του θέληση μας γέννησε διαμέσου τού λόγου τής αλήθειας, για να είμαστε εμείς κάποια απαρχή των κτισμάτων του.» (Ιακώβου 1:18) Περαιτέρω φως ρίχνεται στις απαρχές από τον Παύλο. «Και όχι μονάχα αυτή, αλλά και εμείς οι ίδιοι που έχουμε την

απαρχή τού Πνεύματος, και εμείς οι ίδιοι στενάζουμε μέσα μας, περιμένοντας την υιοθεσία, την απολύτρωση του σώματός μας.» — Ρωμ. 8:23

Όπως αναφέρθηκε στο προηγούμενο εδάφιο, οι μαθητές του Χριστού απολαμβάνουν μια μοναδική ευλογία. Είναι οι πρώτοι που φέρνουν τους καρπούς του Πνεύματος του Θεού. Αυτός ο καρπός είναι ποικίλος στις εκδηλώσεις του. Μας λένε: «Ο καρπός του Πνεύματος είναι αγάπη, χαρά, ειρήνη, υπομονή, αγαθότητα, καλοσύνη, πίστη, πραότητα, εγκράτεια». (Γαλ. 5:22,23) Το ότι τέτοιες ιδιότητες χαρακτήρα μπορούν να ανθίσουν άφθονα στον παρόντα καιρό δοκιμασίας και δυσκολίας είναι δόξα στον Θεό. Όπως είπε ο Ιησούς, «Κατά τούτο δοξάζεται ο Πατέρας μου, στο να φέρετε πολύ καρπό· και έτσι θα είστε μαθητές μου».—Ιωάννης 15:8

Το να φέρεις τον καρπόν του Πνεύματος έχει και άλλα ευλογημένα αποτελέσματα. Καθώς εκδηλώνουμε περισσότερους τέτοιους καρπούς στη ζωή μας, μεταφέρει μια ευλογία στους άλλους με τον στενό τρόπο της θυσίας καθώς απολαμβάνουμε τη Χριστιανική συναναστροφή μαζί τους. Αυτοί ενθαρρύνονται και παρηγορούνται από τον πνευματικό μας καρπό και εμείς από τον δικό τους. Επιπλέον, είναι μια ευλογία για όλους εκείνους με τους οποίους ερχόμαστε σε επαφή καθημερινά. Για αυτόν τον λόγο, αγωνιζόμαστε ένθερμα να αφήσουμε το «φως μας να λάμψει μπροστά στους ανθρώπους».—Ματθ. 5:16

«Επειδή, ο Θεός δεν είναι άδικος, να ξεχάσει το έργο σας, και τον κόπο τής αγάπης που δείξατε στο όνομά του, καθώς υπηρετήσατε τους αγίους και τους υπηρετείτε.» (Εβρ. 6:10) Η «καρποφορία» μας δεν θα μείνει ανεκτίμητη ή χωρίς ανταμοιβή, αλλά θα συγκεντρώσει τον θησαυρό για τον οποίο μίλησε ο Ιησούς: «Μη θησαυρίζετε για τον εαυτό σας θησαυρούς επάνω στη γη, όπου το σκουλήκι και η σκουριά τούς αφανίζει, και όπου κλέφτες κάνουν

διάρρηξη και κλέβουν· αλλά, να θησαυρίζετε στον εαυτό σας θησαυρούς στον ουρανό, όπου ούτε σκουλήκι ούτε σκουριά τούς αφανίζουν, και όπου κλέφτες δεν κάνουν διάρρηξη ούτε κλέβουν. Επειδή, όπου είναι ο θησαυρός σας, εκεί θα είναι και η καρδιά σας.» — Ματθ. 6:19-21

Αν τώρα σπέρνουμε τις απαρχές του Πνεύματος σε δύσκολες εμπειρίες, θα θερίσουμε με χαρά. Ο ψαλμωδός μιλάει ποιητικά γι' αυτό. «Εκείνοι που σπέρνουν με δάκρυα, θα θερίσουν με αγαλλίαση. Όποιος βγαίνει, και κλαίει, βαστάζοντας πολύτιμο σπόρο, αυτός, σίγουρα, θα επιστρέψει με αγαλλίαση, βαστάζοντας τα χειρόβολά του.» (Ψαλμ. 126:5,6) Στην ανάσταση, θα έρθουμε ξανά με κραυγές χαράς και θα φέρουμε τους πρώτους καρπούς μας για να τους βάλουμε ενώπιον του Ουράνιου Βασιλιά μας.

Η ΘΕΙΑ ΤΑΞΙΣ

Όπως έχουμε σημειώσει, ο όρος «πρώτοι καρποί» υποδηλώνει μετα-καρπούς, έτσι ο Απόστολος Παύλος καθιστά σαφές ότι ο Ιησούς και η εκκλησία του δεν είναι οι μόνοι που αναστήθηκαν από τους νεκρούς. «Επειδή, όπως όλοι πεθαίνουν λόγω συγγένειας με τον Αδάμ» γράφει, «έτσι και όλοι θα ζωοποιηθούν ερχόμενοι σε συγγένεια με τον Χριστό». (Α' Κορ. 15:22) Ωστόσο, υπάρχει μια θεϊκή εντολή σε αυτό. Όπως φυσικά θα ήταν αναμενόμενο, η «απαρχή», έχοντας αποδειχθεί πιστή στην προσφορά της ζωής τους στην υπηρεσία στον Κύριο κατά την παρούσα Εποχή του Ευαγγελίου, θα λάβουν «την πρώτη ανάσταση». «Επάνω σ' αυτούς ο δεύτερος θάνατος δεν έχει εξουσία», γιατί θα τους δοθεί η «θεία φύση». (Αποκ. 20:4-6) Αφού ολοκληρωθεί η πρώτη ανάσταση, τότε η υπόλοιπη ανθρωπότητα, οι μετα-καρποί, θα αναστηθούν από τους νεκρούς. (Α' Κορ. 15:23) Έτσι, η ανάστασή τους θα πραγματοποιηθεί κατά

τη διάρκεια της χιλιετούς βασιλείας της τάξης του Χριστού, της Κεφαλής και του σώματος. «Διότι πρέπει να βασιλέψει, έως ότου βάλει όλους τους εχθρούς κάτω από τα πόδια του. Ο τελευταίος εχθρός που θα καταστραφεί είναι ο θάνατος.» — εδάφ. 25,26

Στην ανάσταση, εξηγεί ο Παύλος, σε μερικούς θα δοθούν ουράνια σώματα, ενώ σε άλλους θα έχουν «επίγεια» ή ανθρώπινα σώματα. (εδάφ. 40) Είναι η τάξη της απαρχής που υψώνεται στην ουράνια δόξα κατά την Ανάσταση. Για εκείνους σε αυτήν την τάξη ο Παύλος γράφει, «σπέρνεται ως σώμα ζωικό, ανασταίνεται ως σώμα πνευματικό.» — εδάφ. 44

Ο «πρώτος άνθρωπος είναι από τη γη». Ο Αδάμ είχε ένα φυσικό σώμα, το οποίο ήταν τέλειο μέχρι που αμάρτησε. «Ο δεύτερος άνθρωπος είναι ο Κύριος από τον ουρανό», για τον οποίο ο Παύλος λέει επίσης «έγινε σε πνεύμα που ζωοποιεί». (εδ. 45-47) Η ελπίδα όσων επιθυμούν να ακολουθήσουν πιστά τα ίχνη του Κυρίου Ιησού είναι να υψωθούν σε ουράνια δόξα και να συνδεθούν με «τον τελευταίο Αδάμ» ως ζωοδότες για όλο το υπόλοιπο της ανθρωπότητας. «Σάρκα και αίμα δεν μπορούν να κληρονομήσουν τη βασιλεία του Θεού», γράφει ο Παύλος. (εδ. 50) Αυτό αναφέρεται στην απαρχή, η οποία κληρονομεί την κυριαρχία της βασιλείας, έχοντας ουράνια ανταμοιβή. Όλοι οι υπήκοοι της Βασιλείας θα αναστηθούν ως «σάρκα και αίμα», ως άνθρωποι. Αυτή η ολοκλήρωση του σχεδίου του Θεού πρέπει να περιμένει έως ότου όλοι όσοι ανήκουν στην τάξη των πρώτων καρπών έχουν εξυψωθεί σε δόξα. Ο Παύλος γράφει σχετικά με την ένδοξη κατάληξη αυτών των πραγμάτων: «Τότε θα πραγματοποιηθεί ο λόγος, που είναι γραμμένος: “Καταβροχθίστηκε ο θάνατος με νίκη. Θάνατε, πού είναι το κεντρί σου; Άδη, πού είναι η νίκη σου;”» — Α’ Κορ. 15:54,55· Ισ. 25:8· Ως. 13:14

Σε όσους ανατράφηκαν στη χιλιετή βασιλεία του Χριστού ως ανθρώπινα όντα θα τους δοθεί αυτός ο χρόνος για να «διδασχθούν από τον Θεό» και να μάθουν τις οδούς του. (Ησ. 54:13· Ιωάννης 6:45) Η πλήρης σκέψη των λόγων του Παύλου στην Α' προς Κορινθίους είναι ότι κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου όλοι όσοι δεν αποτελούν τους ουράνιους «πρώτους καρπούς» της ανάστασης θα έχουν, ωστόσο, την ευκαιρία να δεχτούν τον Χριστό και να υπακούσουν στους νόμους της βασιλείας του και έτσι να ζήσουν για πάντα σε μια αποκατεστημένη, τέλεια γη.

Για να είναι έτσι, θα είναι απαραίτητο η ανθρωπότητα να ξυπνήσει από τον ύπνο του θανάτου. Ο Παύλος γράφει ότι ο Θεός «θέλει να σωθούν όλοι οι άνθρωποι, και νάρθουν στην επίγνωση της αλήθειας». (Α' Τιμ. 2:4) Η εκπλήρωση αυτού θα ξεκινήσει με την αφύπνιση της ανθρωπότητας από τον ύπνο του θανάτου που προήλθε από την παράβαση του Αδάμ. Μόλις επιστρέψουν από τον θάνατο, θα φωτιστούν και θα διδασχθούν όλες τις αρχές του Θεού για τη δικαιοσύνη. Όσοι γίνουν δικοί του κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, μέσω της πίστης και της υπακοής της καρδιάς, θα αποκατασταθούν στην τελειότητα της ζωής και θα ζήσουν για πάντα.

Η ΝΙΚΗ ΕΠΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Η «νίκη» επί του θανάτου τόσο για την Εκκλησία όσο και για τον κόσμο είναι δυνατή μόνο μέσω του Χριστού, και επειδή έδωσε τον εαυτό του σε θάνατο ως «λύτρο για όλους». (Α' Τιμ. 2:5,6) Αυτή η νίκη φανερώνεται στην Ανάσταση, και με τη θυσία του τέλειου «ανθρώπου Χριστού Ιησού» γίνεται δυνατή η ελπίδα για μελλοντική ζωή για όλους όσοι πέθαναν—όπως ακριβώς ο θάνατος ήρθε στον κόσμο λόγω της ανυπακοής του τέλειου ανθρώπου Αδάμ.

Πόσο σημαντικό είναι να συνεχίσουμε σταθεροί σε αυτές τις απλές αλήθειες του σχεδίου του Θεού, με επίκεντρο τον Χριστό. «Επειδή, μέτοχοι γίναμε του Χριστού, αν μέχρι τέλους κρατήσουμε βέβαιη την αρχή τής πεποίθησης.» «Ωστε, αγαπητοί μου αδελφοί, να γίνεστε στερεοί, αμετακίνητοι, περισσεύοντας πάντοτε στο έργο τού Κυρίου, γνωρίζοντας ότι ο κόπος σας δεν είναι μάταιος εν Κυρίω.» — Εβρ. 3:14· Α' Κορ. 15:58

Υπάρχουν λίγοι σήμερα που θα δώσουν προσοχή σε αυτό το όμορφο και απλό μήνυμα. Ωστόσο, αυτό ίσχυε και στην εποχή του Παύλου. Πάντα ίσχυε και θα συνεχίσει έτσι έως ότου ο Σατανάς δεσμευτεί και δεν μπορεί «να πλανήσει πλέον τα έθνη». (Αποκ. 20:3) Ωστόσο, τα σχέδια του Θεού εκπληρώνονται. Το πιο σημαντικό μέρος αυτού για το παιδί του Θεού είναι η δική μας προετοιμασία να συνδεθούμε με τον Ιησού στο έργο της βασιλείας αποδεικνύοντας ότι είμαστε άξιοι να γίνουμε μέρος της τάξης των «απαρχών».

ΣΥΝΟΨΙΖΟΝΤΑΣ

Η ουσία αυτού του μαθήματος είναι όπως εκφράζεται στο θεματικό μας κείμενο, «Τώρα αναστήθηκε ο Χριστός από τους νεκρούς και έγινε η απαρχή αυτών που κοιμήθηκαν». Άλλοι ξύπνησαν προσωρινά από τον ύπνο του θανάτου, αλλά πέθαναν ξανά στη συνέχεια, όπως στην περίπτωση του Λαζάρου. (Ιωάννης 11:1-44) Ωστόσο, σχετικά με τον Ιησού, ο Παύλος λέει: «Ο Χριστός που αναστήθηκε από τους νεκρούς δεν πεθαίνει πια. ο θάνατος δεν έχει πια κυριαρχία πάνω του». Ο ίδιος ο αναστημένος Κύριος μαρτύρησε επίσης: «Εγώ είμαι αυτός που ζει, και έγινα νεκρός· και, δες, είμαι ζωντανός στους αιώνες των αιώνων. Αμήν» — Ρωμ. 6:9· Αποκ. 1:18

Οι Γραφές μας διαβεβαιώνουν ότι σύντομα η ένδοξη

βασιλεία της επαγγελίας θα εκδηλωθεί με «δύναμη και μεγάλη δόξα» για την ευλογία όλων των οικογενειών της γης. (Ησα. 40:5· Ματθ. 24:30) Με αυτή τη διαβεβαίωση ότι η ειρήνη και η ευδοκία θα εδραιωθούν σύντομα σε όλη τη γη και ότι η αμαρτία, ο εγωισμός, οι αρρώστιες και ο θάνατος πρόκειται να καταστραφούν. Η Αγία Γραφή υπόσχεται περαιτέρω ότι όλοι όσοι έχουν πεθάνει πρέπει να ξυπνήσουν από τον ύπνο του θανάτου, ώστε να συμμετάσχουν επίσης στις ευλογίες της μεσσιανικής βασιλείας. Όλες αυτές οι ελπίδες, και περισσότερες, είναι εξασφαλισμένες επειδή ο Ιησούς Χριστός πέθανε ως Λυτρωτής του ανθρώπου και αναστήθηκε από τους νεκρούς με την πανίσχυρη δύναμη του Θεού.

Είναι βέβαιο ότι η Αγία Γραφή υπόσχεται ότι έρχεται μια νέα ημέρα ευκαιριών για όλους, την οποία εξασφάλισε ο Θεός με την ανάσταση του Ιησού Χριστού από τους νεκρούς. Παραθέτοντας για άλλη μια φορά τα λόγια του Παύλου, δηλώνει σχετικά με τον Θεό: «Επειδή, προσδιόρισε μία ημέρα, κατά την οποία πρόκειται να κρίνει την οικουμένη με δικαιοσύνη, διαμέσου ενός άνδρα, που τον διόρισε, και έδωσε γι' αυτό βεβαίωση σε όλους, ανασταίνοντάς τον από τους νεκρούς.». (Πράξεις 17:31) Ας χαρούμε αυτές τις υπέροχες αλήθειες που περιέχονται στον Λόγο του Θεού! ■